

μὲν, αἱ δὲ ἐν ὄντος Σκύρῳ τε καὶ Πεπάρηθος, καὶ Ἰκος, Ἀλόν- 436.
 νισός τε καὶ Σκῦρος ὄμωνύμους ἔχουσαι πόλεις. Μαλισκα δὲ ἐστὶν ἐν
 ὄντος Σκῦρος διὰ τὴν Λυκομήδους πρὸς Ἀχιλλέα οἰκείοτητα, καὶ
 τὴν Νεοπτολέμου τοῦ Ἀχιλλέως ἐνταῦθα γέννησίν τε καὶ ἐκτροφήν.
 Τερον δὲ Φιλίππος αὐξηθεῖς, ὅρῶν Ἀθηναίους ἐπικρατοῦντας 437.
 τῆς Θαλάττης καὶ τῶν νῆσων ἀρχοντας καὶ τούτων καὶ τῶν ὄλλων,
 ἐποίησε τὰς πλησίους εἰσιτῷ μαλισκα ἐνδόξους. Πολεμῶν γάρ περὶ
 τῆς ἡγεμονίας, ἐπεχείρει πρώτοις ἀεὶ τοῖς ἐγγύθεν, καὶ καθάπερ
 αὐτῆς τῆς Μαγνητίδος τὰ πολλὰ μέρη Μακεδονίαν ἐποίησε καὶ
 τῆς Θράκης καὶ τῆς ὄλλης τῆς κύκλῳ γῆς, οὗτω καὶ τὰς πρὸ^{τῆς}
 Μαγνησίας νῆσους ἀφηρεῖτο, καὶ τὰς ὑπ' οὐδενὸς γυωριζομέ-
 νας πρότερον περιμαχήτους καὶ γυωρίμους ἐποίει. Τὴν δὲ οὖν
 Σκῦρον μαλισκα μὲν αἱ ἀρχαιολογίαι συνιστᾶσιν ὄλλα καὶ τὰ τοιαῦ-
 τα θρυλλεῖσθαι ποιεῖ, οἷον αἱ τῶν αἰγῶν ἀρεταὶ τῶν Σκυρίων, καὶ
 τὰ μέταλλα τῆς ποικίλης λίθου τῆς Σκυρίας, καθάπερ τῆς Καρυ-
 σίας, καὶ τῆς Λευκολλείου, καὶ τῆς Συνναδικῆς, καὶ Ἱεραπολε-
 τικῆς. Μονολίθους γάρ κίνας καὶ πλάκας μεγάλας ὄρθιν ἐστὶν ἐν
 τῇ Ῥώμῃ τῆς ποικίλης λίθιας, ὑψὸς δὲ τῆς πόλεως κοσμεῖται δημοσίᾳ
 τε καὶ ἴδιᾳ πεποίηκέ τε τὰ λευκόλιθα οὐ πολλοῦ ἀξεῖα.

§. 17.

Ο δὲ οὖν Ποιητὴς μέχρι δεῦρο προελθὼν τῆς Μαγνητικῆς
 παραλίας, ἐπάνεισιν ἐπὶ τὴν δύναμιν Θετταλίαν καὶ γάρ τὰ παρα-
 τείνοντα τῇ Φθιώτιδι ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Δολοπίας καὶ τῆς Πίν-
 δου, μέχρι τῆς κάτω Θετταλίας, διέξεισιν.

Οἱ δὲ εἶχον Τρίκην καὶ Ἰδώμην κλωμακόσσαν.

Ταῦτα τὰ χωρία ἔστι μὲν τῆς Ἰσιαώτιδος ἐκαλεῖτο δὲ, ὡς
 φασι, πρότερον Δωρίς κατασχόντων δὲ τῶν Περραΐδων αὐτὸν,
 οἱ καὶ τῆς Εύβοίας τὴν Ἰσιαώτιν κατεσρέψαντο, καὶ τοὺς ἀν-
 θρώπους εἰς τὴν θηρείρου ἀνέσπασαν, διὰ τὸ πληθύος τῶν ἐποι-
 ησάντων Ἰσιαίων, τὴν χώραν ἀπ' ἐκείνων οὕτως ἐκάλεσαν.

*..

437. Καλοῦσι δὲ καὶ... τὴν Δολοπίαν, τὴν ἄνω Θετταλίαν, ἐπ' εὐθείᾳς οὖσαν [τῇ ἄνω] Μακεδονίᾳ, καθάπερ καὶ τὴν κάτω τῇ κάτω. Εἰς δὲ ἡ μὲν Τρίκη, ὅπου τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ τὸ ἀρχαιότατον καὶ ἐπιφανέστατον, ὅμορος τοῖς τε Δόλοψὶ καὶ τοῖς περὶ τὴν Πίνδον τόποις. Τὴν δὲ Ἰθώμην ὁμοιώμως τῇ Μεσσηνιακῇ λεγομένην, οὐ φασὶ δεῦ οὗτος ἐκφέρειν, ἀλλὰ τὴν πρώτην συλλαβῆν ἀφαιρεῖν οὗτῳ γάρ καλεῖσθαι πρότερον· νῦν δὲ Ἰθώμην μετωνομάσθαι, χωρίου ἐρυμανὸν καὶ τῷ ὅντι κλωματόν, ίδρυμένου μεταξὺ τεττάρων φρουρίων, ὥσπερ ἐν τετραπλεύρῳ κειμένων, Τρίκης τε καὶ Μητροπόλεως, καὶ Πελινναίου, καὶ Γόμφων. Τῆς δὲ Μητροπολίτῶν ἔις χώρας ἡ Ἰθώμη. Ή δὲ Μητρόπολις πρότερον μὲν ἐκ τριῶν συκώκισο πολιχνίων ἀστήμων, ὕστερον δὲ καὶ πλείους προσελήφθησαν, ὡν τὴν καὶ ἡ Ἰθώμη. Καλλίμαχος μὲν οὖν φησιν ἐν τοῖς ἴσχυροις,

438. Τὰς Ἀφροδίτας (ἡ θεὸς γάρ οὐ μία)

Τὴν Καστητινήν ὑπερβαλέσθαι τῷ φρονεῖν
Πάσας,

ὅτι μόνη παραδέχεται τὴν τῶν ὑπὸ Θυσίαν. Καὶ μὴν πολυέσωρ, εἴτες ἄλλος καὶ πάντα τὸν βίον.... ὡς αὐτὸς εἴρηκεν, ὁ ταῦτα μνησίσθαι βουλόμενος. Οἱ δὲ ὕστερον ἦλεγχον οὐ μίαν Ἀφροδίτην μόνου, ἀλλὰ καὶ πλείους ἀποδεδεγμένας τὸ ἔθος τοῦτο, ὡν εἶναι καὶ τὴν ἐν τῇ Μητροπόλει ταύτη δὲ μίαν τῶν συγκινεσθεισῶν εἰς αὐτὴν πόλεων, παραδοῦναι τὸ ἔθος, *Όμύριον*. Εἰς δὲ καὶ Φαρκαδῶν ἐν τῇ Ἰσιαώτιδι, καὶ ἥει δι' αὐτῶν ὁ Πηνειός καὶ δὲ Κουραλιός· ὃν δὲ Κουραλιός ῥυεῖς παρὰ τὸ τῆς Ἰτωνίας Ἀθηνᾶς ἱερὸν εἰς τὸν Πηνειόν ἐξέπησιν. Αὐτὸς δὲ ὁ Πηνειός ἀρχεται μὲν ἐκ Πύνδου, καθάπερ εἴρηται· ἐν ἀριστερᾷ δὲ ἀφείς Τρίκην τε, καὶ Πελινναῖον, καὶ Φαρκαδόνα φέρεται παρά τε Ἀτρακα καὶ Λάρισσαν· καὶ τοὺς ἐν τῇ Πελασγιώτιδι δεξάμενος ποταμοὺς, πρόεισι διὰ τῶν Τεμπῶν ἐπὶ τὰς ἐκβολάς. Τὴν δὲ Οίχαλίαν, πόλιν Εύρυτου λεγομένην, ἐν τε τοῖς τόποις τούταις

ιεροῦσι, καὶ ἐν Αρκαδίᾳ, καὶ μετονομάζουσιν [ἄλλοι] ἄλλως, ὡς 438.
καὶ ἐν τοῖς Πελοποννησιακοῖς εἴρηται. Περὶ δὲ τούτων ζητοῦσι καὶ
μαθεῖσα, τίς θεὸς ὑπὸ Ηρακλέους ἀλοῦσα, καὶ περὶ τίνος συ-
έργαψεν ὁ ποιήσας τὴν Οἰχαλίας ἀλωσιν. Ταῦτα μὲν δὴ τὰ
χωρία τοῖς Ασκληπιαδαῖς ὑπέταξεν.

§. 18.

Ἐστις δὲ λέγει τὸν ὑπὸ Εὐρυπίδου·

Οι δοῦλοι Ορμένιου, οἵ τε κρήνην Τύπερειαν,

Οἵ τ' ἔχον Άγεριον, Τιτάνοιο τε λουκά κάρηνα.

Τὸ μὲν οὖν Ὀρμένιον καλεῖται νῦν Ὀρμίνιον· Εἰς δὲ ὑπὸ τῷ
Πηλίῳ κώμη κατὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον τῶν συνωκισμένων
εἰς τὴν Δημητριάδα πόλεων, ὡς εἴρηται· Άναγκη δὲ καὶ τὴν
Βοΐνην δια λέμανη εἶναι πλησίου, ἐπειδὴ καὶ ἡ Βοΐνη τῶν περιοι-
κίδων ἦν τῆς Δημητριάδος καὶ αὐτὸ τὸ Ὀρμένιον. Τὸ μὲν οὖν
Ὀρμένιον ἀπέχει τῆς Δημητριάδος πεζῇ γαδίους ἑπτὰ καὶ εἴκοσι·
δὲ τῆς Ἰωλκοῦ τόπος ἐν ὁδῷ κείμενος τῆς μὲν Δημητριάδος
ἑπτὰ γαδίους διέσηκε, τοῦ δὲ Ὀρμενίου τὸν λοιπὸν εἴκοσι
γαδίους. Φησὶ δὲ ὁ Σκήψιος, ἐκ τεῦ Ὀρμενίου τὸν Φοίνικα
εἶναι, καὶ φεύγειν αὐτὸν ἐνθένδε παρὰ τοῦ πατρὸς Ἀμύντορος
Ὀρμενίδας εἰς τὴν Φθίαν, ἐς Πηλῆα ἀνακτᾶ ἔκτισθαι
γὰρ ὑπὸ Ὀρμένιου τὸ χωρίον τοῦτο, τοῦ Κερκαφου, τοῦ Αἰόλου·
παιδας δὲ τοῦ Ὀρμένιου γενέσθαι τὸν τε Ἀμύντορα καὶ Εὐαιμονα·
ῶν τοῦ μὲν εἶναι Φοίνικα, τοῦ δὲ Εύρυπυλου· φυλαχθῆναι δὲ τῷ 439.
Εύρυπύλῳ τὴν διαδοχὴν κοινὴν, ὡς ἐν ἀπελεύθητος τοῦ Φοί-
νικος ἐκ τῆς οἰκείας, καὶ δεῖν γράφειν οὕτως,

Οίον ὅτε πρῶτον λέπον Όρμένιον πολύμηλου·
δευτέριον τοῦ·

λέπον Ἑλλάδα καλλιγύναια.

Κράτης δὲ Φωκέα ποιεῖ τὸν Φοίνικα, τεκμαιρόμενος ἐκ τοῦ

439. κράνους τοῦ Μέγητος, ὃ ἐχρήσατο ὁ Ὀδυσσεὺς κατὰ τὴν Νυκτεγερσίαν, περὶ οὗ φησιν ὁ Ποιητὴς, ὅτι

Ἐξ Ἐλεῶνος Ἀμύντορος Ὁρμενίδαι
ἔξιλετ' Αὐτόλυκος, πυκινὸν μόμον ἀντιτορήσας.

Τόν τέ γάρ Ἐλεῶνα ἐν τῷ Παρνασσῷ πολίχνιον εἶναι· τόν τε Ὁρμενίδην Ἀμύντορα οὐκ ἄλλου τινὰ λέγεσθαι, ἢ τὸν τοῦ Φοίνικος πατέρα· καὶ τὸν Αὐτόλυκον οἰκοῦντα ἐν τῷ Παρνασσῷ τοιχωρυχεῖν τὰ τῶν γειτόνων (ὅπερ κοινόν ἐστι τοιχωρυχού παντὸς), οὐ τὰ τῶν πόρρωθεν. Οἱ δὲ Σκῆψιος φησι, μήτε Ἐλεῶνα μηδένα τόπου τοῦ Παρνασσοῦ δείκνυσθαι, ἄλλαξ Νεῶνα, καὶ ταύτην οὐκισθεῖσαν μετὰ τὰ Τρωϊκά· μήτ' ἐκ γειτόνων τὰς τοιχωρυχίας γίνεσθαι μόνον. Καὶ ἄλλα δέ ἐστιν, ἀλλέγοις τις ἄντελλ' οὖν ὅκνῳ διατρίβειν ἐπὶ πλέον. Άλλοι δέ γράφουσιν Ἐξ Ἐλεῶνος. Ταναγρικὴ δέ ἐστιν αὕτη· καὶ μᾶλλον ἐλέγχει ἀτόπως ἄν λεγόμενον τὸ,

Φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχόροοι,
Φθόνον δ' ἐξεκόμην.

Η δ' Ὅπέρεια κρήνη ἐστὶν ἐν μέσῃ τῇ τῶν Φεραίων πόλει* μεταλλαιούσῃ*. Ἀτοπου τοίνυν...λω. Τίτανος δ' ἀπὸ τοῦ συμβεβηκότος ὀνομάσθη· λευκόγεων γάρ ἐστι τὸ χωρίον Ἀρυντική πλησίον καὶ... τῶν· καὶ τὸ Ἀσέριον δ' οὐκ ἀπωθεν τούτων ἐστι.

§. 19.

Συνεχεῖς δὲ τῇ μερίδι ταύτῃ λέγονται οἱ ὑπὸ τῷ Πολυποίτῃ·

Οἱ δ' Ἄργισταν ἔχον καὶ Γυρτώνην ἐνέμοντο,

Ορδην, Ηλώνην τε, πόλιν τ' Όλοοσσόνα λευκήν.

Ταύτην τὸν χώρων πρότερον μὲν ὕψουν Περραιβοί, τὸ πρὸς τῇ Θαλάσσῃ μέρος νεμόμενος καὶ τῷ Πηνειῷ μέχρι τῆς ἐκβολῆς αὐτοῦ καὶ Γυρτώνος πόλεως Περραιβίδος. Εἶτα ἀπώσαντες ἐκείνους εἰς τὴν ἐν τῇ μεσογαίᾳ ποταμίαν Λαπίδαι, κατέσχουν αὐτοὶ τὰ χωρία, Ἰξίων καὶ ὁ νιὸς Πειρίθους, δις καὶ τὸ Πήλιον

κατεκήσατο, βιασόμενος τοὺς κατασχόντας Καντάύρους, 439.
κύριον τι φῦλον. Τούτους μὲν οὖν

— ἐκ Πηλίου ὡς, καὶ Αἰθίασσι πέλασσεν,

τοῖς δὲ Λαπίθαις τὰ πεδία παρέδωκε· ταῦτα δὲ αὐτῶν καὶ οἱ Περράινοι κατεῖχον, τὰ πρὸς τῷ Όλύμπῳ ἔστι δὲ ὅπου καὶ 440.
ὅλος ἀναμιξτὸς τοῖς Λαπίθαις ὄντος. Ή μὲν οὖν Ἀργισσα, ή νῦν Ἀργυρα, ἐπὶ τῷ Πηγειῷ κατέται. Τέπερκείται δὲ αὐτῆς Ἀτραξ
ἐν τετταράκοντα γαδίοις, τῷ ποταμῷ πλησιάζουσα καὶ αὗτῇ
τὸν δὲ ἀντί μέσον ποταμίαν εἶχον Περράινοι. Όρεην δέ τινες
τὴν σφρόπολιν τῶν Φαλανναίων εἰρίκασιν· ή δὲ Φαλαννα Περ-
ράινοι πόλις πρὸς τῷ Πηγειῷ πλησίον τῶν Τεμπῶν. Οἱ μὲν
οὖν Περράινοι, καταδυναστευθέντες ὑπὸ Λαπίθων, εἰς τὴν
δρεποῦν ἀπανέστησαν οἱ πλείους τὸν περὶ Πίνδου, καὶ Ἀδα-
μάνας, καὶ Διδοπας, τὸν δὲ χώραν καὶ τοὺς ὑπολειφθέντας
τῶν Περράινων κατέσχον Λαρισσαῖος, πλησίον μὲν οἴκοιντες
τοῦ Πηγειοῦ, γειτνιῶντες δὲ ἐκείνοις, νεμόμενοι. δὲ τὰ εὐδαι-
μονέστατα μέρη τῶν πεδίων, πλὴν εἴ τι σφόδρα κοῦλον πρὸς
τῇ λίμνῃ τῇ Νεσσωνίδῃ, εἰς τὴν ὑπεραλύζων ὁ ποταμὸς ἀφ-
ηρεῖτο τι τῆς ἀροσίμου τοὺς Λαρισσαίους· ἀλλ' ὕερον παρα-
χώμασιν ἐπηγόρωθενταν Λαρισσαῖοι. Οὗτοι δὲ κατεῖχον τέως
τὸν Περράινον, καὶ φέρουσι ἐπράττοντο, ἥντις Φίλιππος κατ-
έστη κύριος τῶν τόπων. Λάρισσα δὲ ἔστι καὶ ἐν τῇ Όσσῃ
χωρίον· καὶ η Κρεμαστὴ, ὑπὸ τινῶν δὲ Πελασγίας λεγομένη·
καὶ ἐν τῇ Κρήτῃ πόλις, η νῦν εἰς Ἱεράπυτναν συνοικισθεῖσα,
ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑποκείμενον πεδίον νῦν Λαρίσσιον καλεῖται· καὶ
ἐν Πελοποννήσῳ η τε τῶν Ἀργείων σφρα καὶ ὁ τὸν Ἡλείαν ἀπὸ
Δύμης διωρίζων Λάρισσος ποταμός. Θεόπομπος δὲ καὶ πόλιν
λέγει ἐν τῇ αὐτῇ μεθορίᾳ κειμένην Λάρισσαν. Καὶ ἐν τῇ
Ἀσίᾳ η τε Φριγωνίς η περὶ τὸν Κύμην, καὶ η κατὰ Αμαξετὸν
τῆς Τρωάδος, καὶ η Ἐφεσία Λάρισσα ἔστι, καὶ η ἐν Συρίᾳ.

224 ΣΤΡΑΒΩΝΟΣ ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΩΝ

440. Τῆς δὲ Μεταλήνης ἀπὸ πεντάκοντα σαδίων εἰσὶ Λαρισσαῖαι πέτραι κατὰ τὴν ἐπὶ Μηθύμνης ὁδόν. Καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ δὲ ἐσὶ Λάρισσαι. Καὶ τῶν Τραλλεών διέχουσα κώμη τριάκοντα σαδίους ὑπὲρ τῆς πόλεως ἐπὶ Καῦσρου πεδίον διὰ της Μεσσαγίδος ιόντων κατὰ τὸ τῆς Ἰσοδρόμης Μητρὸς ἱερὸν, ὅμοίσιν τὴν Θέσιν καὶ τὴν ἀρετὴν ἔχουσα τῇ Κρεμασῇ Λαρίσσῃ καὶ γὰρ εὐηδρος καὶ ἀμπελόφυτος· οἵσως δὲ καὶ ὁ Λαρίσσιος Ζεὺς ἐκεῖθεν ἐπωνύμασαι. Καὶ ἐν τοῖς ἀριστεροῖς δὲ τοῦ Πόντου κώμη τις καλεῖται Λαρίσσα, μεταξὺ Αὐλο... πλησίον τῶν ἄκρων τοῦ Αἴμου. Καὶ Όλοοσσῶν δὲ, λευκὴ προσαγορευθεῖσα ἀπὸ τοῦ λευκάργυλος εἶναι, καὶ Ἡλώνη, Περραιβικαὶ πόλεις, καὶ Γόννος. Ή δὲ Ἡλώνη μετέβαλε τοῦνομα Λειψώνη μετονομασθεῖσα· κατέσκαπται δὲ νῦν ἀμφω δὲ ὑπὸ τῷ Όλύμπῳ καίνται, οὐ πολὺ ἀπωνέν τοῦ
441. Εὐρώτα ποταμοῦ, διν ὁ Ποιητὴς Τιταρήσιον καλεῖ.

§. 20.

Λέγει δὲ καὶ περὶ τούτου καὶ περὶ τῶν Περραιβῶν ἐν τοῖς
ἔξις ὁ Ποιητὴς, διαν φῆ·

Γουνιὸς δὲ Κύφου ἥγε μύω καὶ εἶκοστι μῆτας·
Τῷ δὲ Ἐντῆνες ἐποντο, μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί,
Οἱ περὶ Δωδώνην συσχείμερον οὐκέτι ἔθεντο,
Οἱ τ' ἀμφ' ἴμερτὸν Τιταρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Λέγει μὲν οὖν τούτους τοὺς τόπους τῶν Περραιβῶν ἀπὸ μέρους τῆς Ἰσιαώτιδος ἐπειληφότας· ἥσαν δὲ καὶ [αἱ] ὑπὸ τῷ Πολυποίη ἐπ μέρους Περραιβικαί. Τοῖς μέντοι Λαπίθαις προσένειμε, διὰ τὸ ἀναμίξ οἰκεῖν· καὶ τὰ μὲν πεδία κατέχειν τοὺς Λαπίθας, καὶ τὸ ἐνταῦθα Περραιβικὸν ὑπὸ τούτοις τετάχθαι, ὡς ἐπὶ πλέον· τὰ δὲ ὄρεωντερα χωρία πρὸς τῷ Όλύμπῳ καὶ τοῖς Τέμπεσι τοὺς Περραιβούς· καθάπερ τὸν Κύφου, καὶ τὴν Δωδώνην, καὶ τὰ περὶ τὸν Τιταρήσιον· δις ἐξ ὅρους Τιτάρου συμ-

φυοῦς τῷ Ὀλύμπῳ ρέων, εἰς τὰ πλησίου τῶν Τεμπῶν χωρία 441.
τῆς Περραιβίας, αὐτοῦ που τὰς συμβολὰς ποιεῖται πρὸς τὸν
Πηνειόν. Τὸ μὲν οὖν τοῦ Πηνειοῦ καθαρόν ἐστιν ὑδωρ τὸ δὲ
τοῦ Τιταρησίου λιπαρὸν ἐκ τίνος ὥλης, ὡς' οὐ συμπίσγεται.

Άλλα τέ μνι καθάπερ θεοὺς ἐπιτρέχει, ήντ' ἔλξιον.

Διὸ δὲ τὸ ἀναμιξῖν οίκεῖν, Σιμωνίδης Περραιβοὺς καὶ Λαπίθας
καλεῖ τοὺς Πελασγιώτας ἀπαυτας, τοὺς τὰς ἔως κατέχοντας τὰ
περὶ Γυρτῶνα καὶ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πηνειοῦ, καὶ Ὀσσαν, καὶ
Πήλιον, καὶ τὰ περὶ Δημητριάδα, καὶ τὰ ἐν τῷ πεδίῳ Λάρισ-
σαν, Κραυνῶνα, Σκοτοῦσσαν, Μόψιον, Άγρακα, καὶ τὰ περὶ
τὴν Νεσσωνίδα λίμνην καὶ Βοιβηίδα· ὃν ὁ Ποιητὴς ὄλγων
μέμνηται, διὸ τὸ μὴ οἰκισθῆναι πω τέλλα, ἡ φαύλως οἰκισθῆ-
ναι, διὸ τοὺς κατακλυσμοὺς ἄλλοτ' ἄλλους γιγνομένους ἐπεὶ
οὐδὲ τῆς Νεσσωνίδος μέμνηται λίμνης, ἄλλα τῆς Βοιβηίδος
μόνου, πολὺ ἐλάττονος οὖσας· ταύτης δὲ μόνης μενούσας,
ἐκείνης δὲ, ὡς εἴκος, τοτὲ μὲν πληρούμενης ἀτάκτως, τοτὲ δὲ
ἐκλειπομένης. Τῆς δὲ Σκοτούσσης ἐμνήσθημεν καὶ ἐν τοῖς περὶ
Δωδώνης λόγοις καὶ τοῦ μαντείου τῶν ἐν Θετταλίᾳ, διότι περὶ
τοῦτον ὑπῆρξε τὸν τόπον. Εἴτε δὲ ἐν τῇ Σκοτούσσῃ χωρίον τι,
Κυνὸς κεφαλαὶ καλούμενον περὶ δὲ Ρωμαῖοι μετ' Αἰτωλῶν καὶ
Τίτος Κοίντιος ἐνίκων μάχῃ μεγάλῃ Φιλιππον τὸν Δημητρίου,
Μακεδόνων βασιλέα.

§. 21.

Πέπονθε δέ τι τοιοῦτον καὶ ἡ Μαγνῆτις. Κατηριθμημένων
γὰρ τὸν πολλῶν αὐτῆς τόπων, οὐδένας τούτων ὡνόμακτος Μά-
γνητας Ὅμηρος, ἀλλ' ἐκείνους μόνους, οὓς τυφλῶς καὶ οὐ 442.
γνωρίμως διασταφεῖ·

Οἱ περὶ Πηνειὸν καὶ Πήλιον εἰνοσίψυλλον
Ναίσκου.

442. Άλλα μὴν περὶ τὸν Πηνειὸν καὶ τὸ Πῆλιον οἰκοῦσι καὶ οἱ τὴν Γυρτῶνα ἔχοντες, οὓς ἡδη κατέλεξε, καὶ τὸ Ὀρμένιον, καὶ ἄλλοι πλείους· καὶ ἔτι ἀπωτέρῳ τοῦ Πηλίου διώς Μάγυντες οἵσαν, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν ὑπὸ Εὔμηλῷ, κατά γε τοὺς ὕσερον σύνδρόπους. Εἴκαστον οὖν διὰ τὰς συνεχεῖς μεταξόσεις καὶ ἐξαλλαξεις τῶν πολιτειῶν καὶ ἐπιμίξεις συγχεῖν καὶ τὰ ὄνδρατα καὶ τὰ ἔθνη· ώστε τοῖς νῦν ἐσθ' ὅτε ἀπορίαν παρέχειν, καθόπερ τοῦτο πρῶτον μὲν ἐπὶ Κραυνῶνος καὶ Γυρτῶνος γεγένηται. Τοὺς μὲν γάρ Γυρτωνίνυς Φλεγύνας πρότερον ἐκάλουν, ἀπὸ Φλεγύου τοῦ Ιξίονος ἀδελφοῦ· τοὺς δὲ Κραυνωνίους Εφύρους· ως εἰδα-
πορεῖν, ὅταν φῇ ὁ Ποιητής,

Τῷ μὲν ἀρ' ἐκ Θρήκης Εφύρους μέτα Ναρκέπεδον,

Ἡ μετὰ Φλεγύκης μεγαλήτορας,

τίνας ποτὲ βούλεται λέγειν.

§. 22.

Ἐπειτα τοῦτο καὶ ἐπὶ τῶν Περράνων καὶ τῶν Αινιάνων συνέβη· Ὅμηρος μὲν γάρ συνέξευξεν αὐτοὺς, ὃς πλησίου οἰ-
κοῦντας ἀλλοῖλων· καὶ δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῶν ὕσερον ἐπὶ χρό-
νου συχνὸν ἡ οἰκησίς τῶν Αινιάνων ἐν τῷ Δωτίῳ γενέσθαι
πεδίῳ· τοῦτο δ' ἐστὶ πλησίου τῆς ἀρτί λεχθείσης Περράνιας,
καὶ τῆς Ὀσσης, καὶ ἔτι τῆς Βοιωτίδος λίμνης ἐν μέσῃ μὲν
πας τῇ Θετταλίᾳ, λόφοις δὲ ιδίως περικλειόμενον περὶ οὐ
Ήσιόδος οὗτως εἴρηκεν·

Η οὖτις Διδύμους ἱεροὺς ναίουσα κολωνούς,

Δωτίῳ ἐν πεδίῳ πολυβότρυνος δῆτε Λαύροιο

Νέψατο Βοιωτίδος λίμνης πόδα παρθένος ἀδμής.

Οἱ μὲν οὖν Αἰνιάνες οἱ πλείους εἰς τὴν Οἰτην ἐξηλάσθησαν
ὑπὸ Λαπιδῶν· κατακύνθα δὲ ἐδυνάσευσαν ἀφελόμενοι τῶν τε
Δωριέων τινὰ μέρη καὶ τῶν Μαλιέων μέχρι Ήρακλείας καὶ

Ἐχόντων τινὲς δὲ αὐτῶν ἔμειναν περὶ Κύφου, Περράσιβον ὄρος, 442. δρυῶνυμον κατοικίαν ἔχον. Οἱ δὲ Περράσιοι, τοὺς μὲν, συζαλέντες περὶ τὰ ἐσπέρια τοῦ Ὀλύμπου μέρη, κατέμειναν αὐτόθι, πρόσχωροι δικαιοδόσιν τὸ δὲ πολὺ μέρος εἰς τὰ περὶ τὴν Ἀθαμανίαν ὄρη καὶ τὴν Πύδον ἐξέπεσε· νυνὶ δὲ μικρὸν ἡ οὐδὲν αὐτῶν ἔχνος σώζεται. Τοὺς δὲ οὖν ὑπὸ τοῦ Ποιητοῦ λεχθέντας Μάγυντας ὑσάτους ἐν τῷ Θετταλικῷ καταλόγῳ νομίζειν τοὺς ἐντὸς τῶν Τεμπῶν ἀπὸ τοῦ Πηνείου καὶ τῆς Όσσης ἕως 443.

Πηλίου. Μακεδόνων τοῖς Πιεριώταις ὁμόρους, τοῖς ἔχουσι τὴν τοῦ Πηνείου περάλιαν μέχρι Θαλάσσης. Τὸ μὲν οὖν Όμολίου, ἡ τὴν Όμολην (λέγεται γάρ ἀμφοτέρων), ἀποδοτέον αὐτοῖς· εἴρηται δὲ ἐν τοῖς Μακεδονικοῖς, ὅτι ἐξὶ πρὸς τὴν Όσσην κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ Πηνείου διὰ τῆς τῶν Τεμπῶν διεκβολῆς. Εἰ δὲ καὶ μέχρι τῆς παραλίας προΐτεον τῆς ἐγγυτάτω τοῦ Όμολίου, λόγον ἔχει, ὡς εἴ [καὶ] τὸν Ριζοῦντα προσυέμειν καὶ Ἐρύμανθος ἐν τῇ ὑπὸ Φιλοκήτην παραλίᾳ κείμενας, καὶ τῇ ὑπὸ Εὔμηλῷ. Τοῦτο μὲν οὖν ἐν ἀσαφεῖ κείσθω. Καὶ ἡ ταξίς δὲ τῶν ἐφεξῆς τόπων μέχρι Πηνείου οὐ διαφανῶς λέγεται. Άδοξων δὲ διντῶν τῶν τόπων, οὐδὲ ἡμῖν πέρι πολλοῦ θετέον. Ή μέντοι Σηπιάς ἀκτὴ τετραγώδηται μετὰ τὰῦτα καὶ εξύμινται, διὰ τῶν ἐντάνθετῶν αφανισμὸν τοῦ Πέρσικου στόλου. Εἰς δὲ αὗτη μὲν ἀκτὴν πετρώδης μεταξὺ δὲ αὐτῆς καὶ Κασθαναίας κωμῆς ὑπὸ τῷ Πηλίῳ κείμενης αὐγιάλος ἐστιν, ἐν ᾧ δὲ Ξέρξου στόλος ναυλοχών, ἀπηλιώτου πολλοῦ πνεύσαντος, δὲ μὲν εὐθὺς αὐτοῦ πρὸς τὸ ξηρόν ἐξώκειλε, καὶ διελύθη παραχρῆμα· δὲ δὲ εἰς Ἰπυδοῦντα τόπουν τραχὺν τῶν περὶ Πηλίου παρενεχθείς, δὲ δὲ εἰς Μελίσσιαν, δὲ εἰς τὴν Κασθαναίαν, διεφθάρη. Τραχὺς δὲ ἐστὶν ὁ παραπλούς πᾶς ὁ τοῦ Πηλίου, ὃσους γαδίων ὄγδοούκουτα τοσοῦτος δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ ὁ τῆς Όσσης. Μεταξὺ δὲ κολπος πλειόνων ἡ διακοσίων γαδίων, ἐν ᾧ ἡ Μελίσσια. Οἱ δὲ πᾶς ἀπὸ Δημη-

443. τριάδος ἔγκολπιζοντες ἐπὶ τὸν Πηνειὸν μεῖζων τῶν χιλίων· ἀπὸ
δὲ Εὐρίπου δισχιλίων ὀκτακοσίων. Ἱερώνυμος δὲ τῆς πεδιάδος
Θετταλίας καὶ Μαγνήτιδος τὸν κύκλον τρισχιλίων σαδίων ἀπο-
φαίνεται· φάσθαι δ' ὑπὸ τῶν Πελασγῶν· ἔξελαθῆναι δὲ τού-
τους εἰς Αίγαλίου ὑπὸ Λαπίθων· εἶναι δὲ τὸ νῦν καλούμενον
Πελασγικὸν πεδίον, ἐν δὲ Λάρισσα, καὶ Γυρτώνη, καὶ Φεραί,
καὶ Μόψιον, καὶ Βοιβητίς, καὶ Όσσα, καὶ Όμολη, καὶ Πηλιον,
καὶ Μαγνῆτις Μόψιον δὲ ὄνδρας οὐκ ἀπὸ Μόψου τοῦ Μαν-
τοῦς τῆς Τειρεσίου, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ Λαπίθου τοῦ συμπλεύσαντος.
τοῖς Ἀργοναύταις· ἀλλος δὲ ἐσὶ Μόψοπος, ἀφ' οὗ ἡ Αἰττικὴ
Μόψοπια.

§. 23.

Τὰ καθ' Ἑλαῖα μὲν ταῦτα περὶ Θετταλίας· καθ' ὅλου δ',
ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πυρραία ἀπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος
γυναικὸς, Αἴμονία δὲ ἀπὸ Αἴμονος, Θετταλία δὲ ἀπὸ Θεττα-
λοῦ τοῦ Αἴμονος. Εὗνοι δὲ, διελόντες δίχα, τὴν μὲν πρὸς
νότου λαχεῖν φασὶ Δευκαλίωνα, καὶ καλέσαι Παυδώρου ἀπὸ τῆς
444. μητρός· τὴν δὲ ἑτέραν Αἴμονα, ἀφ' οὗ Αἴμονίαν λεχθῆναι·
μετωνομάσθαι δὲ τὴν μὲν, Ἐλλαίδα ἀπὸ Ἐλληνος τοῦ Δευκα-
λίωνος, τὴν δὲ, Θετταλίαν ἀπὸ τοῦ οἵου Αἴμονος. Τινὲς δὲ ἀπὸ
Ἐφύρας τῆς Θεσπρωτίδος ἀπογόνους Ἀντίφου καὶ Φειδίππου,
τῶν Θετταλοῦ, τοῦ Ἡρακλέους, ἐπελθόντας, ἀπὸ Θετταλοῦ
τοῦ ἑαυτῶν προγόνου τὸν χώραν ὀνομάσται. Καὶ Νεσσωνίς
δὲ ὀνομάσθη ποτὲ ἀπὸ Νέσσωνος τοῦ Θετταλοῦ, καθάπερ
καὶ ἡ Λάμψη.